

С.С.Троян

*доктор історичних наук, професор, професор кафедри
міжнародних відносин, інформації та регіональних студій
Національний авіаційний університет*

КОНЦЕПТУАЛІЗАЦІЯ СУЧАСНИХ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН

Концептуальні підходи до розуміння сучасного етапу еволюції міжнародних відносин були закладені в період руйнації біполярного світу епохи «холодної війни» і формування нових основ світового і міжнародного порядку. Особливість цього процесу полягає в тому, що крах післявоєнного устрою відбувся в мирних умовах. Найчастіше для загального окреслення взаємопов'язаності та взаємозалежності процесів у сфері світової політики після падіння «залізної завіси» вживають два терміни – постбіполярна міжнародна система або міжнародні відносини після завершення «холодної війни».

У першому випадку – постбіполярна міжнародна система – прагнуть підкреслити зникнення дуалізму на арені міжнародної політики після розвалу Радянського Союзу як наддержави. США залишилися єдиною наддержавою, хоча окремі елементи наддержавності властиві впливовим суб'єктам сучасних міжнародних відносин. Насамперед йдеться про Китайську Народну Республіку, Російську Федерацію і Європейський Союз. Відомий американський дослідник-міжнародник С. Гантінгтон у статті «Поодинокі наддержави» (1999 р.) навіть пропонував розцінювати міжнародну систему після «холодної війни» як комбіновану модель у форматі «одно-багатополюсного світу», у якому домінування США межує з поліцентричним конгломератом решти країн [4, с. 9]. У другому випадку – система міжнародних відносин після завершення «холодної війни» [7] – ключовим для оцінки сучасного стану в міжнародних відносинах виступає акцентування уваги на зникненні вузлових розмежувальних ліній на арені світової політики – між соціалізмом і капіталізмом, між державним регулюванням і ринковою економікою, врешті між СРСР і США. Звідси, на думку президента Ради з міжнародних відносин США Р. Хааса, сучасний світ можна трактувати як «безполюсний», де владу розподілено між численними, але «відносно рівними» центрами [4, с. 9]. Не важко помітити, що обидва терміни – постбіполярна міжнародна система і міжнародні відносини після завершення «холодної війни» – мають спільні точки дотику, що як правило дозволяє користуватися ними у якості синонімів і робить найпопулярнішими при виборі загального комплексного визначення для сучасної системи міжнародних відносин.

Необхідно відзначити, що система міжнародних відносин у сучасному світі має дуже складну будову і будь-яке визначення чи типологія тільки наближено відображає міжнародні реалії. При цьому основоположну роль у пізнанні законів функціонування міжнародної системи відіграє її структура. Відповідно до базової ідеї, нескоординована діяльність суверенних держав зі своїми інтересами формує міжнародну систему, головною ознакою якої є домінування обмеженого числа найсильніших держав, а структура її визначає поведінку всіх міжнародних акторів. Звідси, найзагальнішим законом міжнародних систем вважається залежність поведінки акторів від структурних характеристик системи. Ще одним найзагальнішим законом учені, наприклад Р. Арон, називають закон рівноваги міжнародних систем або закон балансу сил, який дозволяє зберегти відносну стабільність міжнародної системи [5, с. 277].

Стосовно трансформації міжнародної системи, основним її законом вважається закон кореляції між полярністю і стабільністю міжнародної системи. Однак розпад радянського блоку і крах глобальної біполярної системи поставили на порядок денний такі питання, які не можуть бути вирішені в рамках традиційних термінів «полюсів», «балансу сил», «конфігурації співвідношення сил» і т.п. Світ вступив у смугу невпевненості та зростаючих ризиків. За визначенням російського політолога-міжнародника А.Д. Богатурова, «Ялтинсько-потсдамський порядок розпався, а міжнародна система стала скочуватися до дерегулювання»

[3, с. 29]. Як наслідок, глобальна міжнародна система переживає глибокі потрясіння, пов'язані з трансформацією своєї структури, змінами її взаємодії з середовищем, що відповідним чином позначається на її регіональних і периферійних вимірах. Доказом цього слугують події довкола Косово, Грузії, Іраку чи Афганістану, а останнім часом і країн Північної Африки та Близького Сходу, які, на думку фахівців у галузі міжнародних відносин, „увійшли у смугу тривалої «надзвичайної ситуації».

Бельгійський учений А. Самюель у книзі «Новий світовий пейзаж» [6, с. 138] навіть вважає, що людство уже вступило в «новий міжнародний світ». Американський науковець Дж. Розенау в праці «Турбулентність у світовій політиці» говорив про «світ постміжнародної політики» [2]. Насамперед йдеться про політику «роздвоєного світу», де утворилися два водночас взаємозалежних і непримиримих поля. З одного боку, це традиційні міждержавні взаємовідносини, які визначаються «законами» класичної дипломатії і стратегії; з другого – взаємодія «акторів поза суверенітетом», тобто недержавних суб'єктів міжнародних відносин. Відносини між цими двома групами міжнародних акторів – державних і недержавних – є дуже складними і мають структуру павутини. Це означає, що будь-яке потрясіння на одній із ділянок негайно відображається на інших, незалежно від кордонів між внутрішніми і міжнародними процесами, які хоч і нівелюються, але все ще зберігаються.

Швидкість і глибина змін, які спостерігаються в такому «світі постміжнародної політики», мають як мінімум три головних наслідки. По-перше, відбувся перехід від біполярного світу до комплексного або певною мірою перехідного постбіполярного світу. «Мережеві» теоретики (насамперед Дж. Розенау і подружжя А. і Д. Андерсонів) особливо наголошують на тому, що в сучасному світі все настільки переплетено, що повернення до попередньої структури світопорядку неможливе [1]. По-друге, цей перехідний світ став непередбачуваним і в ньому вже неможливе вирішення питань міжнародної безпеки тільки старими військово-силовими методами за участі лише державних учасників міжнародно-політичного процесу. По-третє, надзвичайно важливого значення в сучасному світі, в тому числі і в сфері світової політики, відіграють інформаційні технології. Це дозволило охарактеризувати сучасне суспільство як інформаційне, що здійснює кардинальний вплив на еволюцію традиційної політики, дипломатії і стратегії у міжнародних відносинах. Ці наслідки можна звести до одного висновку: відбувається переструктурування всього світового політичного простору, яке можна визначити як трансформаційну еволюцію міжнародних відносин шляхом пластичних змін у формуванні нової системи світопорядку, яка має властивість відносно швидко змінюватися і набирати різних форм.

Література

1. Дудинская С.И. «Сетевые» модели современного миропорядка / С.И. Дудинская [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.confcontact.com/2010alyans/ist_dudin.php (доступ – 11.01.2019).
2. Розенау Дж. Меняющиеся индивиды как источник глобальной турбулентности / Дж. Розенау // Жирар М. (рук. авт. колл.) Индивиды в международной политике. – М.: МПА, 1996. – 204 с.
3. Системная история международных отношений / Под ред. А.Д. Богатурова. Т. 1. – М.: Московський рабочий, 2006. – 476 с.
4. Толстов С. Міжнародна система початку ХХІ століття / С. Толстов // Зовнішні справи . – 2013. – № 10. – С. 9 – 13.
5. Троян С.С. Політологія міжнародних відносин: теоретико-експлікаційний підхід / С.С. Троян // Актуальні проблеми вітчизняної та всесвітньої історії: Збірник наукових праць. – Вип. 19. – Рівне: РДГУ, 2010. – С. 277 – 282.
6. Цыганков П. Мировая политика: содержание, динамика, основные тенденции / П. Цыганков [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ecsocman.hse.ru/data/576/864/1217/014Tsygankov.pdf> (доступ – 10.01.2019).
7. Kuźniar R. Pozimowojenne dwudziestolecie: 1989 – 2010. Stosunki międzynarodowe na przełomie XX i XXI wieku / R. Kuźniar. – Warszawa: Scholar, 2011. – 536 s.